

The Scot Beds His Wife

Kerrigan Byrne

Copyright © 2017 Kerrigan Byrne

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press

Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei © Chris Cocozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un mariaj neconvențional

Kerrigan Byrne

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BYRNE, KERRIGAN

Un mariaj neconvențional / Kerrigan Byrne.

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3153-4

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

KERRIGAN BYRNE

*Un mariaj
neconvențional*

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA®
2018

– Nu ești un criminal. Ideea părea să-l amuze pe bărbat. De fapt, nu o să ai voie să intri înapoi aici până nu o să devii unul. Data viitoare când ne întâlnim, afurisitule, ai face bine să mă provoci.

Nici un regiment englezesc nu ar fi putut organiza un asediu asupra locului așa cum făcuse Thorne în acea noapte. Se izbise ca un animal de fiecare ușă închisă. Spărsese o fereastră cu o piatră, dar nu reușise decât să se zgârie în tufișurile de sub ea, până își dăduse seama că nu se putea cățara cu o singură mână.

Thorne nu știa ce îl adusese pe Callum alături de el sau câte ore țipase blesteme incoerente sub fereastra mamei lui, până când micul și sălbaticul lui prieten îi trăsese corpul înghețat de pe pământul rece. Era vag conștient că începuse să răsară soarele dinspre munții Kinross.

Deși frigul îi furase abilitatea de a se mișca, și își pierduse vocea cu câteva ore în urmă, încă țipa.

Sufletul lui țipa.

Înainte să-și piardă cunoștința, jurase că avea să se întoarcă fiind criminal.

Aceea nu fusese ultima noapte în care Thorne își văzuse mama, dar fusese ultima în care ea îl văzuse pe el.

Capitolul 1

Gairloch, Wester Ross, Scoția, toamna anului 1880

Douăzeci de ani mai târziu

– Deci este adevărat. Contele de Thorne a făcut o înțelegere cu diavolul.

Dialectul unic scoțiano-irlandez alunecă în noapte ca un pumnal ascuțit prin pielea fină.

Chiar și pe Sannda Mhòr, bucata lată de plajă care ducea spre golful Strath, Gavin St. James recunoscuse pașii înșelător de ușori ai bărbatului mare din spatele lui. Asta chiar înainte ca acesta să vorbească.

– Nu ar fi prima oară, răspunse calm, în timp ce îl salută pe Callum Monahan. Nu o să fie nici ultima. Diavolul a fost mulți oameni pentru mine. El e doar unul dintre ei.

Chiar și la lumina vagă a focului, pielea închisă și bronzată a lui Callum Monahan contrasta cu ochii atât de aurii, că străluceau cu o lumină ireală. Se potriveau cu irisul vulturului cățarat pe antebrațul lui, în timp ce îl studiau de sub o glugă de lână.

– În ciuda tuturor lucrurilor prin care am trecut, nu arăți ca un bărbat care a înfruntat prea mulți demoni.

– Și totuși...

Gavin îi aruncă zâmbetul lui tipic și lăsă insinuarea să plutească în umbră. Callum știa că demonii lui Gavin erau mai întunecați decât apele negre dintre insula Longa și țărmurile plajei Sannda Mhòr. Că familia apropiată a lui Gavin, toți numai frați vitregi, consta dintr-un trădător spânzurat, un rege al lumii interlope a Londrei și un anume moșier Mackenzie, pe care tot imperiul îl numise Demonul Scoțian.

– E posibil ca Ravencroft chiar să te spânzure de data asta dacă ne descoperă.

Bărbatul căruia localnicii îi spuneau Mac Tîre i se alătură lui Gavin și cercetă noaptea pentru orice semn de sosire a mărții. În limba veche, Mac Tîre însemna Fiul Pământului. Maestrul Bestiilor.

Gavin se gândi la fratele lui, Liam, care acum era moșierul de la Ravencroft. Acesta nu numai că moștenise titlul tatălui său, ci și temperamentul lui și înclinația spre violență.

– Nu o să mai treacă mult până când unul din noi o să-l omoare pe celălalt. Pare să fie soarta bărbatilor Mackenzie. Gavin scoase un sunet ironic și se aplecă să pună un alt buștean pe foc. Se întrebă ce efect ar avea asupra Demonului Scoțian să-și vadă un alt frate zbătându-se la capătul unei frânghii. Ravencroft nu se aventurează niciodată atât de mult în nord. Se plimbă prin Inverthorne Keep, prin orașul Gairloch și prin golful Strath. Chiar dacă e moșierul Mackenzie, asta e pământul meu, iar el știe asta.

– Motiv pentru care e golful perfect pentru trafic.

Ochii de prădător ai lui Callum aveau strălucirea unui bărbat care aștepta cu nerăbdare să păcătuiască.

– Da, așa e, încuviință Gavin.

În nemișcarea ireală a nopții, sunetul vâslelor care treceau prin apă anunță sosirea unui vas.

– Că tot vorbeam despre lup. Callum se duse la marginea digului, aproape dincolo de strălucirea focului. O rafală ușoară de vânt îi mișcă pelerina închisă la culoare și kiltul, care păreau doar niște umbre în jurul corpului său. Arăta mai degrabă ca o fantomă, nu ca un om. Corbul se apropie.

– Mi se pare incredibil că poate naviga prin golful ăsta pe un asemenea întuneric, spuse Gavin. Majoritatea folosesc cel puțin un felinar.

Callum îi aruncă o privire misterioasă peste umăr.

– Pământul are demonii lui, la fel ca marea.

Mac Tîre îi șopti ceva vulturului și îl eliberă.

– Am încredere că Sannda Mhòr e un loc sigur, dar Manannan Mac Lir o să ne alerteze dacă apare vreo prezență nedorită.

Gavin încuviință și se apropie de prietenul său. Ridică lanterna pe care o ținea și făcu un semn de bun venit, în direcția vasului care se apropia.

– Ce nu știi este de ce un pustnic care trăiește într-o peșteră și doarme alături de oi are o legătură cu cel mai notoriu pirat de la Sir Francis Drake încoace.

– E mai degrabă o colibă, protestă Callum. Și te provoc să le spui lui Angus și lui Fergus să doarmă afară. Privirea insistentă a lui Gavin îl obligă să continue. L-am întâlnit pe Corb acum ceva timp în Tangier. L-am ajutat cu mutarea unor animale exotice pentru un traficant local bogat și, în schimb, m-a ajutat să recuperez ceva ce-mi fusese luat.

– Bine că nu ești vag, bombăni Gavin.

– Bine că nu ești fratele tău.

Callum îl lovi în umăr.

– Amin.

Callum scoase o sticlă din haină și bău din ea, după care i-o oferă lui Gavin.

– Pentru Gavin St. James, contele de Thorne. Desfrânata oaie neagră a clanului Mackenzie.

Gavin bău, primind cu brațele deschise arsura whisky-ului pe care Callum îl folosea ca să țină la distanță frigul care venea dinspre mare. Le mulțumi în tăcere zeilor că nu era scotch Ravencroft. Băuse desul, cât să-i ajungă o viață. Îi înapoie sticla bărbatului pe care îl știa de când se plimbau prin mlaștinile scoțiene din Wester Ross, ca niște copii sălbatici, apoi spuse:

– Mi-am dat seama că pentru a fi caracterizat drept oaie neagră în familia mea, trebuie, în mod ironic, să fii un bărbat bun.

– Io nu văd oameni buni aici.

O voce întunecată și cultă, mai amenințătoare decât noaptea care îi înconjură, se auzi în timp ce vasul ajunse pe Sannda Mhòr.

– Și nici n-o să găsești vreunii, zise Gavin.

– Asta îmi convine, pentru că nu am nevoie de ei.

O umbră într-o haină lungă sări de pe vas, împreună cu câțiva oameni. Aceștia îi ajutară pe Gavin și Callum să care pe nisip barca plină. După ce terminară, se strânsă în jurul focului, ca să vorbească despre afacerile lor.

Cum era fiul unui bărbat extrem de violent, Gavin își perfecționase de timpuriu abilitățile de observare. Putea citi oamenii în numai câteva secunde. Își dădea seama dacă erau periculoși, înarmați sau speriați și exact cât de multă funie avea ca să se spânzure cu ea. Știa pe ce butoane să apese ca să provoace o erupție vulcanică sau de ce pârghii să tragă ca să liniștească o situație.

În timp ce studie adunătura de criminali, se concentra asupra unui singur om.

Corbul.

Acesta era genul de bărbat care îl făcea pe Gavin să îndrepte mâna ușor către pumnal. Nu era vorba despre mărimea sau înălțimea lui. Gavin considera că îi putea face față în ceea ce privea puterea și statură. Nu erau nici cicatricile amenințătoare sau vibrațiile palpabile de pericol care păreau să arunce umbre în foc.

Erau ochii lui. Ochii lui negri.

Nu erau sălbatici, ca ai lui Callum, nici indolenți și nepăsători, ca ai lui. Nu exprimau lăcomie, furie, aprobare sau control. Nu aveau nici o scipire diavolească sau răutate demonică. Ce citi Gavin în ochii piratului îl făcu să reevalueze înțelegerile lui cu acel bărbat.

Nimic.

Ochii îi erau morți.

Gavin era convins că nu erau ochii unui bărbat, ci ai unui rechin.

Până la urmă, Corbul era o creatură a mării. Un ucigaș cunoscut pentru precizia lui letală, care nu avea prădători naturali. Toate floatele guvernelor din întreaga lume încercaseră să îi vină de hac.

Și totuși, iată-l aici!

Gavin își dădea seama că aceia care stăteau în fața lui nu erau bărbați, ci hălci de carne.

„Văd cine ești”, se gândi el. „Îți știu măsura. Dar tu nu mă vezi.”

Nimeni nu îl vedea niciodată. Nimeni nu îl știa. Nu îi vedea temerile sau defectele. Gândurile sau nevoile. Motivațiile sau dorințele.

Și erau o mulțime.

Deși privirea goală și fixă a Corbului îl deranjă pe Gavin, nu își feri ochii. Știa că piratul îi primise mesajul înainte să schimbe vreun cuvânt.

„Ești pe uscat, pe pământul meu, iar aici, nu tu ești prădătorul alfa. Eu sunt.”

După ce se măsurară din priviri, ca titanii de pe câmpul olimpic de luptă, Corbul i se adresă:

– Conte de Thorne, presupun?

– Da. Gavin încuviință. Bun venit în Gairloch.

– Ai niște trăsături frumoase pentru un lord barbar.

– Aș vrea să pot întoarce complimentul.

Gavin zâmbi când Callum respiră greoi. Corbul nu era un bărbat plin de el, prin urmare replica lui nu fusese nici critică, nici provocatoare. Era un limbaj pe care bărbații ca el îl foloseau mereu.

Gavin nu ar fi spus că piratul era chiar urât. Desfigurarea stranie care începea de sub piept îi afectase o mare parte din jumătatea dreaptă a feței, însă nu ascundea trăsăturile lui puternice,

cu linii aproape nobile. Corbul avea păr închis la culoare și ochi care i se asortau.

De fapt, chiar îi amintea lui Gavin de un Mackenzie.

Deși Gavin era chipeș, iar Callum, sălbatic, Corbul era captivant. Impresionant. Iar cicatricile îl făceau să pară mai amenințător și să-i sporească renumele de spaima mărilor.

Colțul gurii Corbului fu curbat ușor de fantoma unui râs.

– Trebuie să recunosc, nobilii foarte rar vin să mă întâlnească în timpul unor escapade nocturne. De obicei, trimit un servitor ca să colecteze cele treizeci de piese de argint.

– Ce se întâmplă pe pământul meu e responsabilitatea mea. De asemenea, am nevoie de dovezi că marfa nu e umană, pentru că nu vreau să fiu implicat în așa ceva.

Corbul trase cârpa greoaie și dezvălui mai multe cutii nemarcate, fiecare prea mică pentru a ascunde o persoană, chiar și un copil.

Mulțumit, Gavin încuviință

– Pe aici.

Încărcarea mărfii în căruțe era o treabă solicitantă, iar Gavin fu impresionat de faptul că temutul Corb reuși să care în același ritm cu el. Tăcerea întunecată a nopții fără lună apăsa deasupra lor ca un giulgiu când merseră pe drumul vechi, de-a lungul stâncilor joase din mare, către Inverthorne, și depozitară cutiile în vechile peșteri ie-zuite de sub moșie.

Cum terminară treabă, Corbul refuză oferta lui Gavin de a-i da un mijloc de transport pentru oamenii lui, ca să se întoarcă pe plajă. Schiță un gest, și un bărbat din echipajul său făcu un pas în față, ținând o pungă de monede pentru Callum și una și mai mare pentru Gavin. Asta deoarece marfa urma să fie depozitată pe pământul lui o anumită perioadă.

– Sunt nou în treburile care țin de piraterie, dar plata se face tot în dubloni? Mă gândisem că etalonul s-a schimbat din secolul al optsprezecelea.

Gavin mișcă punga grea plină cu monede și se întrebă dacă bărbatul celălalt nu auzise de mult mai ușoara bancnotă. Corbul nu păru nici perturbat, nici amuzat.

– Ai în mâini monede de aur ce nu pot fi detectate. Nu le poate revendica nici un guvern sau organizație de comerț, nu pot fi nici măcar atribuite unei mine. Nu sunt legate de o economie anume și nici nu trebuie să-ți faci griji în privința ratei de schimb.

— În cazul ăsta, e o plăcere să fac afaceri cu tine, recunosc Gavin.

— O să mă întorc într-un an ca să-mi iau marfa.

Callum se răsuci către Gavin.

— Mă întreb ce o să faci cu partea ta!

Un sunet înfiorător se auzi de sus, după care Manannan Mac Lir ateriză pe locul lui, pe antebrațul lui Callum.

— Nu suntem singuri.

Callum scoase un pistol de sub pelerina de lână, tocmai când foșni ceva în tufișurile din apropiere. Gavin numără șapte pistoale care fură scoase în spatele lui, fiecare o idee mai lent decât al lui. Speră să îl ocolească umilinta unei morți în întuneric din cauza gloanțelor prietenești.

— Arată-te, ordonă el, și fu imediat ascultat.

O vițică scoțiană care veni din lăstăriș după trifoi proaspăt. Atmosfera se relaxă imediat, și pistoalele fură coborâte. Urmără câteva mormăieli și râsete.

— Uite-ți răspunsul, spuse Gavin. Asta o să fac cu partea mea.

— O să crești vite? Zi-mi că glumești!

— Nu. O să-i vând partea mea din distileria Ravenscroft fratelui meu și o să cumpăr proprietatea abandonată Erradale, precum și turmele de vite, de la fiica crescută în America a defunctei doamne Ross.

— Alison Ross?

Gavin putea mai degrabă să simtă decât să vadă expresia șocată a lui Callum.

— O să fie cea mai grozavă achiziție de teren pe care au văzut-o munții Scoției de secole.

— Asta e și ideea.

— Dar clanul Mackenzie nu s-a ocupat niciodată de vite.

Gavin observă că piratul și oamenii lui se topiseră deja în noapte, și mâna i se strânse în jurul aurului.

— Așa e, încuviință el. Clanul Mackenzie nu s-a ocupat niciodată de vite.

Dar, cât de curând posibil, nu avea să mai fie un Mackenzie. Nu numai că urma să aibă numele de familie St. James, un titlu non-Mackenzie și un venit propriu, dar, după ce Coroana avea să-i acorde emanciparea cerută, bucata lui de pământ nu avea să mai fie considerată parte din domeniul moșierului Mackenzie din Wester Ross.

Avea să scape de clanul Mackenzie, o dată pentru totdeauna. Din tre numeroasele lui dorințe, aceasta era cea mai puternică.

Capitolul 2

Calea ferată a companiei Union Pacific, teritoriul Wyoming, toamna anului 1880

Samantha Masters apăsă pe trăgaci, trimițând un glonț fix între frumoșii ochi căprui ai soțului ei.

Îi șopti numele. *Bennett*. Apoi îl țipă.

Însă o apucă pe femeia pe care acesta o ținea, în timp ce bărbatul căzu pe podea.

Deși se știau de numai douăzeci de minute, se ținu de Alison Ross ca și cum tânăra era cel mai prețios suflet din întreaga lume, și cele două căzură în genunchi după ce forța se scurse din ele.

Cele două începură să plângă, creând o simfonie de teroare, șoc și ușurare.

Ce naiba se întâmplase?

În urmă cu nici douăzeci de minute, Samantha și Alison fuseseră numai niște pasagere într-un tren care străbătea decorul iernatic al teritoriului Wyoming.

Ce erau acum? Dușmani? Supraviețuitori?

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Samantha repetă cuvintele obsesiv. Deși nu știa sigur către cine erau îndreptate scuzele. Către Alison? Către Bennett? Către cei care fuseseră împușcați în celelalte vagoane?

Către Dumnezeu?

De dimineață, era soția enervată și deziluzionată a unui bărbat fermecător și periculos. Un membru nesemnificativ și ostil al grupului de bandiți Masters. În acea după-amiază, devenise noua cunoștință și confidenta lui Alison Ross, cele două vorbind despre copilăriile petrecute la ferme de vite.

În acea seară, din cauza a ceea ce făcuse, a ceea ce făcuseră toți, era foarte probabil să fie spânzurată.

Misiunea din tren trebuia să fie ca oricare alta. Fiecare membru se urca în ultimul vagon și mergea kilometri întregi. Pentru a evita

Resuspiciunile, Bennett, Boyd și Bradley Masters se așezau apoi în vagoane diferite.

Samantha era pusă în vagonul cel mai gol, de obicei la clasa întâi, unde pericolul era mai mic. Odată ce se îndepărtau de civilizație, se dădea semnalul, și bărbații dădeau lovitura, strângând toți pasagerii într-un vagon.

Acest lucru era făcut pentru siguranța pasagerilor, dar și pentru frații Masters, deoarece banda nu jefuia de obicei oameni. Banii, bijuteriile și obiectele personale nu erau niciodată la fel de valoroase ca marfa. Compania Union Pacific nu transporta numai cetățeni de-a lungul continentului american, ci și bunuri și, deseori, fonduri federale.

Chiar și în aceste timpuri moderne, când părea că tot aurul fusese minat din dealurile bogate ale Californiei, valuta americană încă era fabricată în est. Asta însemna că totul, de la statele de plată ale companiei la obligațiunile guvernului, bani și metale prețioase, totul era transportat cu trenuri transcontinentale.

Iar frații Masters, care visau să devină antreprenori, hotărâseră că, dacă guvernul nu le dădea pământ și băncile nu le ofereau împrumuturi, aveau să ia singuri ce le trebuia.

Aceasta trebuia să fie a cincea și ultima lovitură. Era de așteptat să meargă ca toate celelalte.

Nimeni nu trebuia să fie rănit sau jefuit. Pasagerii trebuiau să fie poate doar puțin afectați. Frații Masters aveau să fugă cu câteva genți cu bani pe care guvernul avea să-i tipărească din nou, o ostatică „terifiată” urma să fie jucată chiar de Samantha, și ziarele aveau să publice o poveste captivantă în dimineața următoare.

Semnalul, atât între ei, cât și către pasageri, era un foc de armă tras în tavan, urmat de comanda de dezarmare și de a merge și de promisiunea că totul avea să se termine foarte repede. Treaba Samanthei era să se poarte ca orice alt pasager și să îi îndemne pe ceilalți să se supună. Apoi, dacă era cazul, să se poarte ca un ostatic, ca să îi oblige să asculte.

– Oamenii sunt niște oi, susținea întotdeauna Boyd. O să asculte o dulceață ca tine orice ai zice.

În acea zi, Samantha se simțise mai în largul ei decât oricând. În acea perioadă din octombrie, când iarna își făcea simțită prezența, însă mai era destul până la Crăciun, americanul de rând nu se gândea prea mult la călătorit.

În vagonul ei, mai erau doar doi pasageri. Alison Ross, o personalitate plină de viață din San Francisco, și un om de afaceri bine îmbrăcat, care era mai preocupat de ziarul lui decât de conversație.

Inițial, conversația prietenoasă a lui Alison o uimise pe Samantha, deoarece îi era greu să se concentreze la răspunsuri când în sânge îi clocoteau anticiparea și anxietatea. Însă își dăduse seama că ar fi fost suspect dacă nu ar fi participat, și, nu peste mult timp, se bucura de compania lui Alison.

Nu cunoștea multe femei de vârsta ei, cu atât mai puțin unele prietenoase.

Samantha își imagină că, într-o altă viață, ea și Alison ar fi putut fi prietene. Dacă nu ar fi fost pe cale să jefuiască trenul. Dacă nu ar fi fost mai multe focuri de armă decât stabiliseră. Dacă Boyd și Bradley nu ar fi fugit cu banii, lăsându-l pe Bennett să se ducă după soția lui, cămașa albă a acestuia și vesta fiind pătate de sânge.

Dumnezeule! Ce făcuseră?

Samantha îl auzi pe Bennett spunând ceva despre șerifii federali. Cineva fusese împușcat în umăr. Boyd? Apoi avusese loc un schimb de focuri.

Cu ochii înlăcrimați, tânăra se uită la omul de afaceri, care sângera și avea ochii goi.

Era vina ei. Totul era din vina ei.

Bennett îl împușcase fără nici un avertisment. Apoi o luase pe Alison și îi pusese pistolul la tâmplă, pentru că știa.

În clipa în care văzuse oroare și negarea de pe fața Samanthei, știuse că aceasta nu ar fi mers cu el. Că, deși ar fi rămas căsătorită cu un nelegiuit, nu ar fi putut iubi vreodată un criminal.

– Vino cu mine, Sam, îi ordonase el. Vino cu mine acum, și o să mergem în Oregon.

În acel moment, Samantha își dăduse seama că fusese mințită. Se certaseră din cauza asta în noaptea trecută, când el spusese că Boyd voia să meargă în sud, în Texas sau New Mexico, nu în Oregon, cum plănuiseră. Orașele cu petrol erau noua goană după aur.

Ea țipase la el. Nu era viața pe care i-o promisese. Trebuiau să meargă la mare, ca să facă avere cu lemnul de construcție. Urma să-i construiască o casă mare pe o stâncă și să facă dragoste cu ea în timp ce furtunile le făceau serenade. Abia scăpaseră de viața lor dezolantă de la o fermă de crescut vite în mijlocul deșertului. Nu mai voia să retrăiască zilele nesfârșite și transpirate sub arșița soarelui. Voia dealuri verzi, copaci și pajiști. Voia să trăiască undeva unde